

LOUISE FLOOR FRELLSEN

VÆTTENS SPIL

KRABAT

LOUISE FLOOR FRELLSEN

VÆTTENS SPIL

KRABAT

KAPITEL 1

”Hey Eskild, du har husket, at det er din tur i dag, ikke?”

Eskild missede med øjnene, da han kiggede væk fra skærmen og over på sin søster, der stod i døråbningen til hans værelse. Et øjeblik kiggede han blankt på hende, før han forstod, hvad hun spurgte om. Han skulle til at brokke sig over, at hun kunne tro, han havde glemt det, så kiggede han på uret. Den var allerede kvart i tolv.

”Pis!” Kontorstolen gav et forskrækket suk fra sig, da Eskild sprang op og gjorde en halv cirkel om sig selv.

”Der er stadig grød i køleskabet, ikke?”

”Ej, din tumpe. Hvorfor gjorde du det ikke bare, før du gik i gang?”

”Jeg var sent på den, og streamen starter kl. 21,” sagde Eskild.

Han så ud af øjenkrogen, at Tilde himlede med øjnene. Hun sagde ikke noget, men han kunne nemt forestille sig, at hun sikkert tænkte på, at der jo ikke var andre end hende, der så hans stream alligevel. Han havde lyst til at fortælle hende, at han var nødt til at tage det seriøst, hvis han ville have andre til at tage ham seriøst. Og det ville han. Han slog ikke ligefrem nogen speedrunning-rekorder endnu eller opfandt nye teknikker. Men en dag – en dag ville det være hans *tag*, man nævnte i samme åndedrag som sporten. En dag ville det være ham, der var kendt nok til at blive inviteret til *Games Done Quick* og sørgede for de sekscifrede donationer til at redde regnskove eller bekæmpe kræft eller noget andet vigtigt – og allerede var rig nok til ikke at gå op i, hvor pengene endte. Han skulle nok få tusindvis af følgere, blive pro og ...

“Hvis du kommer for sent ...” afbrød Tilde hans tankestrøm, men hun afbrød så også sig selv. Hun havde nok lige så lidt lyst til at sige højt, hvad der ville ske, som Eskild havde til at tænke på det.

”Jeg giver den en undskyldningsgave, bare rolig,” sagde han.

Han greb dåsen med energidrik, der stod ved hans skærm, og rystede den lidt. Han havde ikke en gang drukket halvdelen.

”Det kan du godt glemme.” Tilde tog et skridt frem, så hun blokerede døråbningen helt og så strengt på ham. ”Det er os alle sammen, det går ud over, hvis du klokker i det.”

Det løb Eskild koldt ned ad ryggen ved tanken. Det var over et år siden, det var gået galt, men han huskede det kun alt for tydeligt.

Høst-familien nede fra anden sal var kommet sent hjem fra en tur i teateret og havde ikke stillet grøden frem, inden de tog af sted. Der var ingen i hele opgangen, der havde fået et sekunds søvn efter midnat. Det værste var ikke det sære spektakel, der havde været, som om nogen hamrede potter og pander sammen inde ved siden af. Det rigtigt slemme var fornemmelsen af stemmer, der hviskede under larmen. Eskild havde ikke kunnet høre, hvad de sagde, men havde haft den nagende fornemmelse, at de talte om ham. Måske om noget, han ikke burde vide, eller noget, han ikke ville have, andre vidste. Det havde gjort det umuligt ikke at lytte, samtidig med at man ønskede, at det bare stoppede. Eskild havde bestemt ikke lyst til at gentage den fejl. Høst’erne havde ikke bare været nødt til at levere ekstra gaver op på loftet, de havde også undskyldt utallige gange til alle andre i opgangen.

”Men jeg har kun én dåse tilbage,” sagde Eskild med et suk. Han vidste godt, at hun havde ret.

”Endnu bedre, så er det en mere værdifuld gave.”

”Hvordan skulle den kunne vide det?” Eskild maste sig ud gennem døren, forbi hende og ud til køkkenet. Der var mørkt i stuen, så mor og far måtte være gået i seng. Grøden stod klar i køleskabet, og han tog både den og energidrikken ud.

”Vætten ved det,” svarede Tilde bag ham.

Eskild svarede ikke igen, men øste en stor portion af grøden over i det flotte lurfad, der var reserveret til vætten. Ingen af dem forstod, hvordan det virkede, men hun havde ret. Vætten vidste alt om, hvad der foregik i deres bygning – i dens bygning. Det var som en ekstra udlejer, der tog en meget lav husleje, men til gengæld var hjælpsom – og hævngherrig. Eskild besluttede, at det var vigtigere, at dagens ofring blev leveret, inden det var for sent, end at den var varmet op.

Eskild stormede ud i gangen og klemte øjnene hårdt sammen, da døren smækkede bag ham med et brag, der måtte have vækket den halve opgang. Han trykkede mindst ti gange på knappen til elevatoren, selvom den lyste op efter den første. Den var helt nede i stuen. Eskild

flyttede sin vægt fra fod til fod ude af stand til at stå stille. Det tog for evigt. Efter at have spildt et øjeblik på at vente, ombestemte han sig og spændte ud til trappen. Han tog turen op til loftet to trin ad gangen. Han var forpustet, da han nåede toppen, men stoppede ikke for at få vejret.

Døren ind til loftsrummet var ulåst. En enkelt pære lyste blegt derinde. Rå træbjælker rammede de forskellige lejlighedsområder til opbevaring af, og forskellige typer hængelåse holdt de andre ude, selvom Eskild ikke kunne forestille sig, at nogen ville gå i hinandens ting. Halvmørket var fyldt med gamle møbler, cykler og billeder, som var gemt og halvt glemt. Det var den slags rum, der ville give enhver myrekryb ved tanken om, hvad der kunne bo inde i skyggerne. Men Eskild vidste præcis, hvad der boede deroppe. Vætten var han ikke bange for – medmindre han kom for sent med grøden.

Han sprang ind ad midtergangen mellem bjælkernes sribede skygger. Han nåede bundvæggen, hvor en lille lem gemte et kammer i glat granit, der slet ikke passede med beton og mursten som resten af bygningen. Eskild stillede grøden derind og sin uåbnede energidrik ved siden af. Han klappede lågen i igen og kiggede på sit

armbåndsur. De røde tal viste 23:58. Han sukkele lettet. Selvom han stadig var forpustet, skyndte han sig tilbage ud til trappen. Han var ikke bange for vætten. Han havde bare ikke lyst til at være der, når den kom for at hente sin mad.

KAPITEL 2

”Hvorfor skal vi overhovedet læse op på mosekonen og lygtemænd?” brokkede Samira sig. “Jeg mener, hvor svært er det at lade være med at gå ud i en mose? Sådan. Det var den fremlæggelse, det er sådan, man håndterer den slags væsner.”

“Ja, jeg troede også, det skulle være de væsner, vi kunne støde på,” sagde Gustav, imens han bladrede frem til det rigtige kapitel i deres bog til folkevid.

“Jeg kan godt tage lygtemanden, der ved jeg en del fra Mulm,” sagde Eskild i et forsøg på at løfte stemningen lidt. Han var ikke specielt interesseret i folkevid, men de skulle lave opgaven, og det var bedre end dansk analyse.

“Mulm? Er det den der platformer, der ligner noget

fra det forrige århundrede, du hele tiden spiller?” spurgte Gustav med et smil.

Så meget for forsøget på en god stemning.

“Du spiller jo ikke engang spillene rigtigt,” sagde Samira med en grimasse, som om hun syntes, det var ulækkert.

“Rigtigt?” Eskild rullede med øjnene. Han havde hørt det pjat alt for mange gange. “Hvordan kan man spille et computerspil forkert?”

“Øh, ved at hoppe hundrede gange i hjørnet af en bane for at se, om man kan få det til at gå i stykker og ikke behøve at spille den næste bane. Det er jo, som om du gør dig umage for at spille et spil så lidt som muligt.”

Eskild skar tænder. Ingen andre end speedrunners forstod, hvor godt man skulle kende et spil for at kunne komme hurtigst muligt igennem det. Selv når man brugte glitches, krævede det, at man var dygtig. Måske hoppede man rundt i kanten af en bane for at finde fejlen, men når man havde fundet den, handlede det om at kunne aktivere den på den helt rigtige måde hurtigst muligt. Hver gang. Det betød, at man skulle have fuldstændig kontrol over sin styring. I de dele af banerne, man spillede normalt, måtte man heller ikke lave en eneste fejl, for hvert tryk kostede dyrebare millisekunder.

“Kan I ikke være ligeglade med, hvad jeg synes, er sjovt i et spil?”

“Ikke, når det er den slags, der gør det umuligt for folk at tage gaming seriøst som en sport.” Samira lød så vred, som havde han personligt fornærmet alt, hun stod for.

“Og hvad så, hvis de ikke tager det seriøst?” Eskild lød meget mere hidsig, end han havde planlagt. Men Samira var rent faktisk i gang med at fornærme hans drøm.

“Forstår du ingenting?!” Hendes stemme steg til en halv råben. “Har du nogen idé om, hvor længe vi har kæmpet for at få lov at få gaming som valgfag? Hvor svært det er at få lov til at tage til turnering? Hvor særligt det er, at vores skole har et gamerlab?”

“Jeg ved, hvor svært det er at få lov at booke tid i det,” svarede Eskild bittert. Han ville også gerne øve på skolens gode computere, men nærmest alle tiderne var reserveret af FrostBytes til deres træning.

“Fordi vi har brug for ordentligt udstyr for at kunne konkurrere. Og folk går op i, hvordan vi klarer os,” sagde Gustav. “Kan du ikke bare speedrunne et eller andet gammelt konsolspil?”

Det ville Eskild sådan set også gerne, men det var meget sværere at streame fra konsoller.

“Hvorfor skulle det være bedre at kunne slå *randos* på

nettet? Speedrunning handler om at konkurrere mod sig selv – om hele tiden at blive bedre end man var,” langede Eskild tilbage.

“Det må jo være nemt for dig,” sagde Gustav med et flabet grin, der fik det til at krible i Eskilds knoer. Det var til gengæld Samira, der sendte en hånd i Gustavs retning – for at give ham et fist bump i belønning for den sviner.

De var tydeligvis ikke interesseret i at forstå det. For dem handlede det åbenbart bare om at være bedre end andre.

Eskild kunne mærke vreden boble i sin brystkasse, og den ætsede al kløgtighed, han havde, væk. Han valgte at tie stille og vendte sig mod sin computer. Der var ikke nogen grund til at forsøge at arbejde sammen med dem. De syntes tydeligvis, at de var for gode til ham.

“Jeg tager delen om lygtemanden,” sagde han. “Vi kan sætte det sammen før afleveringen, og så tager vi hver vores del af præsentationen.”

Eskild tog sine høretelefoner på og forsøgte at koncentrere sig om opgaven. Han kunne stadig høre Gustav og Samira fnise og snakke videre. Snart handlede det om den turnering, de skulle med til. *Saga Series*.

Eskild var rimelig overbevist om, at det var den længste folkevid-time i sit liv, han netop var blevet trukket

igennem. Da den endelig var overstået, huggede han sin frokost i sig så hurtigt som muligt, så han kunne nå at få en pause, inden det var tid til fysik-kemi. Det gav ham også chancen for at få den fredelige, lille krog ude under trappen op til formningslokalet, før nogen andre tog den. Solen skinnede, og det var en lun dag, så det var en genial skyggeplet. Han smed sin jakke på jorden, og dumpede ned ovenpå den. Skyggen gjorde, at han kunne se skærmen på sin bærbare, selvom det var udenfor. Han klappede den op med planen om at nå at se en video om Mulm fra en af de store runners. Måske var der nogle tips til, hvordan han skulle forbedre sin tid på vandfaldsniveauet. Da han åbnede sin browser, blev han mødt af en reklame for Saga Series. Han klikkede ind på det første link. Bare lige for at se. Det var ikke nogen lille skoleturnering. Saga Series var den tredjestørste turnering i *Echoes of Ice* – i verden. Ikke, at FrostBytes var inviteret til det. Det var bare den danske division, der havde finalekampe om halvanden måneds tid. Eskild klikkede videre til turneringsplanen. Han rullede ned over siden med holdnavne, til han fandt FrostBytes. Selvom han sad alene i sin lille krog, kiggede han op. Det var fjollet, det var jo ikke forbudt at slå op. Han var gamer, selvfølgelig måtte han interessere sig for lige de turneringer, han

ville. Alligevel var han ikke interesseret i, at nogen af de andre fra årgangen skulle se, at han var nysgerrig efter al deres praleri. Han fandt deres logo af en frostdækket hugtand. De havde talt om det, som om de faktisk havde vundet hele turneringen. De var ikke engang sikret en plads i slutspillet. De skulle spille kvalificeringskamp næste uge for overhovedet at være med i de indledende runder.

Eskild fnøs og lukkede siden. Det var jo altid fint at drømme, men uanset hvor dygtige, de selv syntes, de var, burde de ikke tage sejren for givet. Man vidste jo aldrig, hvad der kunne ske. Han fandt den nyeste uploadede video af sin favorit-runner MFG. Han havde allerede spildt rigeligt tid på dem og deres konkurrencespil.

LOUISE FLOOR FRELLSEN

Louise Floor Frellsen har skrevet noveller og endnu flere rollespilscenarier. Vættens spil er hendes første roman. Hun holder særligt af science fiction og fantasy, hvor det fantastiske kan få det vigtigste ved virkeligheden til at træde tydeligere frem
- både i bøger og computerspil.